

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία δια οικογενεας και παιδια εκδοθησιν υπό της Διευθύνσεως της Διαπλάσεως και κολουθησιν ες τν Γραφειον αθηνης.]

Ο Άγροτικός Οικίσκος υπό Σοφίας Δίμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Άδετον δρ. 1,75

Η Άνθούλα υπό Άρ. Κορυίδου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Χαριέστατον και ηθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδετον δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζερσί υπό Σοφίας Δίμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Περιήγησις εως τόν Καύκασον, ζήση, έθιμα, περιπέτεια. Άδετον δρ. 1,50

Εις τήν θάλασον! Ναυτικόν μυθιστόρημα κατά τόν Μέρν-Ρήδ, περιπετειώδες, θελακτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Άρ. Π. Κορυίδου, μετά 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Άδετον δρ. 1,75

Τό Θύμα του Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρμπλου εξελληνισθέν εκ του Γαλλικού του André Laurie. Μυθιστορία ζωηρού ενδιαφέροντος έν Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδετον δρ. 3,50

Οι Μαθηταί του Ευσέβιου υπό Άρ. Π. Κορυίδου μεταφρασθέντες Έπαγωγότατον και διδακτικόν διήγημα. Άδετον δρ. 1,50

Η Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμπλου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού του P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικής υπόθεσεως, συγκινητικώτατον και διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδετον δρ. 3,50

Η Μούσα των Παιδών υπό Α. Κατακουζηνού. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα δια παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Άδετος δρ. 1,50

Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμπλου εξελληνισθείσα. Αμερικανικόν μυθιστόρημα της Λουίζης Μ. Άλκωτ, έν φ' μετά τρυφερότητος και περισσής χαρίτος εξιστορείται ό παιδικός βίος της ηρώιδος και τών έντά εξαδέφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδετον δρ. 3,50

Παιδικοί Διάλογοι υπό Αίμιλιον Έμμερσόν (Άρ. Π. Κορυίδου), πρὸς χρήση τών Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων και Νηπιαγωγείων. Μικραί σηναί πρὸς παράστασιν έν σχολικαίς ή οικογενεακαίς έορταίς. Σειραί δύο, ήτοι:

Σειρά πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, επηρεασμένους και έν Τουρκία. Άδετος δρ. 1,20

Σειρά δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικούς διαλόγους άπηγορευμένους έν Τουρκία. Άδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικόν πνεύμα, συλλεγόν ύπό Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ών έκαστον περιέχει ύπέρ τά 200 παιδικά πνεύματα έχοντα τήν μαγικήν δύναμιν να διαχύνωσι τήν φαίδροτητα και εως τήν μάλλον σκυθρωπήν συναναστροφήν. Χρυσόδετα και τά τρία τομίδια όμου δρ. 2,50. Άδετον έκαστον τομίδιον λεπτά 50

Ο Πυρροπώλης υπό Π. Ι. Φέρμπλου εξελληνισθείς εκ του Γαλλικού μετά 24 εικόνων. Θελακτικώτατον και μορφωτικόν του χαρακτήρος και της καρδιάς διήγημα, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδετον δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Αυγούστου ε.ε

631. Συλλαβόγραφος.

Αντωνυμία έν τούτῳ και ποταμός κατόπιν, αρχαία πόλις θά έρεθῆ άλλ' έχει 'ς τήν Ευρώπην.

632. Λεξιόγραφος.

Τό πρώτον μου, όταν μετράς, τό λέγεις μ' ευκολίαν Τό δεύτερον όταν έλθῃ, παύεις τήν όμιλίαν.

633. Στοχειόγραφος.

Διώξε βήτα, βάλε ρθ. κ' ένα βώδε φοβερό θά γενῆ ευθύς καρπός έρωτάς άκόμη πώς;

634. Στοχειόγραφος.

Τό ήμισυ μου περσώτον, περιπατεί και τρέχει. Τό δλον μου όπισω του γυμνόν καθείς σας έχει

635. Αίνιγμα.

Μ' άρέσει να κοιμάμαι 'ς τήν οικίαν σας Κ' εις τήν καρδιά σας μέσα κοιτικώ, Γεμίζω πάντα τήν κοιλίαν σας Και τους ανθρώπους δίλους δικιαώ.

636. Μωσαϊκόν.

Τό δένδρον τό άειθαλές άνευ έμού ξεφραίνεται. Χωρίς έμέ ό ναρκισσος χλωμαίνει και μαραινεται.

637. Τρίγωνον.

Τό πρώτον τήν χαράν δηλοῦ, ήν έχει ή ψυχή. Συνηθεσάτου ρήματος τό άλλο εινε μετοχή.

638. Κυβόλεξον.

Διά τών γραμμάτων ΑΔΔΗΗΕΕΟΡΡΡΥΥ ΦΩ σχηματίσθων κυβόλεξον, ούτινος μία λέξις να εινε ξερα.

639-642. Κεκορημένα ονόματα θεών.

1-2. Μη ύβρισις μηδένα, οίσοδήποτε και άν εινε 3. Όταν πλησιάζουν αι εξετάσεις οι έπιμελείς [πάντοτε μαθηταί χαιρούσι.]

643-647. Μαγικόν γράμμα.

Δι' άντικαταστάσεως ένός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δ' ένός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθώσιν άλλα τόσαι λέξεις: τύπος, μήνις, κώπαι, ούκον, πόνος.

648. Μεταμορφώσεσις

Η Τήνος δια 5 μεταμορφώσεων να γινή Δηλος.

649-650. Περιφράσεις.

Ποία εινε τά δια τών κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ονόματα;

- 1. Η πατρις τών ανθρώπων επιστημών. 2. Ο θεός ζωγράφος.

651. Άκροστοιχίς.

Εξ Νηρηίδων κεφαλαί εδν συναρμοσθώσιν, Άμέσως μίαν Χάριτα περικαλλή γεννώσιν.

652. Συλλαβική άκροστοιχίς.

Αι αρχικαι συλλαβαί τών ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα περιωνύμου βασιλεύσης της αρχαιότητος.

- 1. Ουράνιον σῶμα, 2. Βασιλεύς της Φρυγίας τιμωρηθείς υπό του Άπόλλωνος, 3. Κριτής του Άδου, 4. Ποταμός της Άμερικής.

653. Τριπλή άκροστοιχίς.

Τά αρχικαί γράμματα τών ζητούμενων λέξεων ως και τά δευτέρα, αντιστρόφως ταύτα αναγνωσκόμενα, και τά τρίτα αποτελούσι τά ονόματα τριών πόλεων.

- 1. Πόλις της Μικράς Άσίας, 2. Ρήτωρ της αρχαιότητος, 3. Αρχαίος στρατηγός, 4. Υποδιαιρέσις στρατεύματος, 5. Είς τών προφητών.

654. Έλλιποσύμφωνον.

ο-αω-ει-α-ιω-ε-ου-ο-ε-ου-ου-α-ο-αι-α-α-αι-ε-ου-ου-α-ο-ιωα.

655. Φωνηεντόλεπον.

Στργ-μν-τ-πντ-ζτ-3-τ-βλτ.

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικῶν ασκήσεων της 17 Ιουλίου ε. ε.

- 516. Λακίς (λα, κίς).—517. Μυστήριον (μύς, τυρίον).—518. Πάρος, χάρος.—519. Η έλαία.

- 520. ΚΟΡΗ ΟΝΟΑ ΗΕΑΝ 521. Κ Ρ Υ Ε Ρ Ω Ν Ι Ν Ο Σ

- 522. Θ ΜΗΝ ΑΥΒΙΑ ΙΣΠΑΝΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ

- 524. Διότι δέν έχει καπέλλο. 524-527. 1. Θάρα. 2. 'Ιος. 3. Κρήτη.—528-531. 'Η άντικατάστασις γίνεται δια τών γραμμάτων η και σ, σχηματίζοντα δ' αι λέξεις: σελήνη, αστήρ, ίσθημι, 'Ησίοδος.—532-535. Τη προσθήκη της συλλαβής ικ, σχηματίζονται αι λέξεις: άποικος, άμικτος, ποικίλος, διεκδικώ.—536. ΣΙΚΑΓΟΝ, 'Ιος, κχι, Άσία, Γάιος, θ-νος, ναός.—537. ΤΙΓΡΙΣ (1, Εύρυτανία. 2, Άκρίτας. 3, ΑΡΙός. 4, Άμοργός. 5, Πάμιλος. 6, Κυπαρισσιακός).—538. Εύτυχίς εινε ό έχων καθαράν τήν συνείδησιν του.—539. Πο-νυρόν μηδέποτε ποιού φίλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχῃ παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς προσκομίζον εις τήν χώραν ήμῶν όνησεως, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παιδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ 'Εσωτερικού δραχ. 5.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 7 Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και εινε προπληρωταί δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εν Έλλάδι: λεπ. 15.—'Εν τῷ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ 'Εν Αθήναις 'Οδός Αίόλου, 119, Έναντι Χρυσοσηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. 'Εν Αθήναις, τήν 29 'Ιουλίου 1895 'Ετος 17ος.—Αριθ. 30

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ Α Λ Ο ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια' ίδε σελ. 225]

—Διατί δέν επέστρεφες εις τό Μαρωκούρ; ηρώτησεν ό κ. Βουλφράν. —'Ενόμισα ότι δέν έπρεπε να άναχωρήσω άνευ της διαταγής σας, άπεκρίθη. —Καλά λέγεις, είπεν' όφείλεις να ήσαι έδώ εις τήν διάθεσιν μου όταν έρχομαι. . . . Μετά στιγμιαίαν δε παύσιν επανέλαβε

«Μάλιστα θα σε χρειάζωμαι και εις Μαρωκούρ» πήγαίνε λοιπόν άπόψε και άφρον πρωτῶ να έμφανισθής εις τό γραφείον' θά σου είπῶ τί θά κάμης. . . . Άφού δε ή Πετρίνα μετέφρασε τάς παραγγελίας, ως ήθελε να δώσῃ ό κ. Βουλφράν εις τούς μηχανικούς, άπήλθεν ούτος, τήν ήμέραν δ' εκείνην ούδεις έγένητο λόγος περι άναγνώσεως έφημερίδων. Άλλά τί έσήμαιεν. Άφ' ου ή επιούσα ήτο εξησφαλισμένη, τί τη έμελε περι της άποτυχίας της σήμεραν; «Μάλιστα, θα σε χρειάζωμαι και εις τό Μαρωκούρ.»

Τήν φράσιν ταύτην επανέλαβε, διερχομένη τήν οδόν, ήν ότε μετέβαινεν εις Σαιμπιτώ, είχε διέλθῃ μετά του Πέ- νους της περιίπτατο, άλλ' εις ούδέν στερεόν ήδυνήθη να σταθῆ. 'Εν τι μόνον ήτο βέβαιον, ότι δέν επανήρχετο εις τάς καλαμιστριάς. 'Ός πρὸς τά λοιπά δε ώφειλε να αναμένῃ' ώσαύτως δε και έν τῷ πυρετῷ της άγωνίας, διότι ό, τι είχε ήδη επιτύχη, τῆ επέτρεπε να έλπίζῃ τά πάντα, εαν είχε τήν φρόνησιν ν' ακολουθήσῃ τήν γραμμήν, ήν τη έχάραξεν ή μήτηρ της πριν άποθάνῃ, βραδέως, μετά φρονήσεως, ούδέν επισπεύδουσα, ούδέν κινδυνεύουσα' νυν ειχεν εις χείρας της τόν βίον της, όστις θά ήτο ό, τι αυτή θά τον παρεσκεύαζεν' ίδου τί ώφειλε να διανοηταί όσακις θά ήτο χρεία να εκστομίσῃ ένα λόγον, όσακις ήθελε να ά-

«Τί έκαμες 'ς τό Σαιμπιτώ;» (Σελ. 234, στήλ. α'.)

ποφασίσῃ τι, όσακις θά άπετόλμα να προχωρήσῃ έν βήμα εις τά εμπρός' και ταύτα έν ό' ούδενος τήν συμβουλήν ήδύ- νατο να ζητήσῃ. 'Επανήλθεν εις Μαρωκούρ ούτω δια- νοουμένη, βαδίζουσα βραδέως, ίσταμένη όποτε ήθελε να δρέψῃ άνθος τι παρα τῆ βάσει φράκτου, ή προσέτι ότε ένωπίον της διεφαινετο καλή της θεα τών λειμώνων και τών έντομών, ένδόμυχός τις ά- ναβρασμός, κυρετός τις ώθουον αυτήν να σπεύσῃ τό βήμα, άλλ' έκουσίως αυτή έ- βράδυνεν αυτό' πρὸς τί να σπεύδῃ; ώ- φείλε να λάβῃ ως συνήθειαν να επιβάλ- λῃ εις εαυτήν τόν κανόνα τουτόν, μηδέ- ποτε να υποχωρῆ εις αὐτομάτους όρμάς. 'Επανεῦρε τήν νησόν της ως την ειχε καταλίπη, πᾶν πράγμα έν τῷ τόπῳ του- τὰ πτηνά ειχον μάλιστα σεβασθῆ τὰ φραγ- κοστάφυλα της ίτέας, άτινα, ώριμάσαντα κατά τήν άπουσίαν της, άπετέλεσαν πρὸς τό δειπνον της φαγητόν όπερ ούδδλωσ υπελόγιζε.

Τό αντίτιμον τών συνδρομῶν άποστέλλεται κατ' ευσίαν πρὸς τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, εκδοτήν της Διαπλάσεως τών Παιδῶν, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικῶν επιταγῶν, χαρ- τονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσῷ, τοκομεριδίον, συναλ- λαγματικῶν έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα τῶν 5 Πραξίονα περί μή λήψεως φύλλων γινόμενον μετά παρλιουσις δεκαπενθήμερον τό πολυ άπό της εκδόσεως των είνυν άπαράδεκτα. 'Εκ του τυπογραφείου τών καταστημάτων 'Αντίστη Κωνσταντινου 1895—3717.

τούτοις σε μισώ, σε καταρῶμαι, ὡ μισητότερη τῶν ἐχθρῶν μου! . . . Ὡ πάτερ μου, ἂν με βλέπης, εἰπέ μου, εἰπέ μου, τί πρέπει νὰ κάμω;

Οὕτω ὁ Γεζιδ ἀσθμαίνων, φρικτῶν ἠγωνία μεταξὺ τῆς υἱκῆς φιλοστοργίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν νόμον, μεταξὺ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ νόμου.

Ἐπὶ τέλους συναισθανθεὶς ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀνδρικήν ἀπόφασιν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ μὲ χεῖλην τρέμοντα ἀκόμη, ἀλλὰ κρατῶν τὴν αἰχμὴν τοῦ γιγατανίου πρὸς τὰ κάτω.

— Διὰ νὰ μάθω ποῖον εἶνε τὸ καθήκον μου, τί πρέπει νὰ πράξω, θὰ ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω τὸν Θεόν· θὰ ὑπάγω νὰ προσπέσω εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συμβουλὴν. Ἄλλ' ὀρίσου με πρὸ πάντων ὅτι δὲν θὰ ἐπωφεληθῆς αὐτὴν τὴν ἀπουσίαν μου διὰ νὰ φύγῃς.

— Πῶς νὰ φύγω καὶ τοῦ νὰ ὑπάγω ὅπως εἶμαι ἀποκακωμένος, ἐλαεινὸς καὶ ἄθλιος; ἡ κάμηλός μου εἶνε εἰς τοὺς σταύλους σου κοντὰ εἰς τὰς ἰδικὰς σου. Διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ δραπετεύσω, θὰ σε συνοδεύσω καὶ ἕως εἰς τὸ τέμενος. Κ' ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου. Καὶ ἂν ὁ Θεὸς σοῦ εἴπῃ νὰ με φονεύσῃς, μὲ φονεύεις εἰς τὴν ἐπιτροπὴν.

Ὁ Γεζιδ ἀδυνατῶν νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ τῆς συγχινήσεως, ἐνευσεν ὅτι παραδέχεται, καὶ οἱ δύο διεληθόντες τὴν αὐλὴν ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸ τέμενος τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέχετο.

Ἀφήσαντες ἔξω τὰ σανδάλια τῶν εἰσῆλθον δια μικρᾶς πύλης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οικοδομήματος, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ πελώριον θόλον ὑποβασταζόμενον, καὶ στηριζόμενον ὑπὸ κίωνων παντοειδῶν οἵτινες ἀπετέλουν στοὰς μυστηριώδεις.

Ἐντὸς τοῦ τεμένους ὑπῆρχον διάφοροι κόγχαι ἐν αἷς εὐρίσκοντο οἱ τάφοι ἀνδρῶν τιμωμένων ὡς ἀγίων ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Αἱ κόγχαι αὐταὶ ἦσαν ἐστολισμέναι μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ πολυτελείας· ποικιλόχρωμα ἀραβουργήματα καὶ χρυσαῖα ῥητὰ τοῦ Κορανίου διεκόσμουσαν αὐτάς.

Ἐνώπιον τοῦ τάφου ἐνὸς τοιοῦτου ἀνδρός, ὀνομαστοῦ ἄλλοτε διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς ἀρετάς του, ἐγονυπέτησεν ὁ Γεζιδ, στηρίζων τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πλησίον του ἴστατο ὁ Ἰβραήμ, κλίνων τὴν κεφαλὴν, περιμένων νὰ ἀποφασισθῇ ἡ ζωὴ του.

Ἀρκετὴν ὥραν διήρκεσεν ἡ προσδοκία αὐτῆ, ἡ ἀγωνιώδης· ἔπειτα ὁ Γεζιδ ἀνορθωθείς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Ἰβραήμ. Οὕτως τον ἠκολούθησεν ἐν σπουδῇ, διότι ὁ ἱερὸς θόλος δὲν ἔπρεπε ν' ἀκούῃ λόγους κατάρτας καὶ μισούς. Καὶ ὅτε ἐξῆλ-

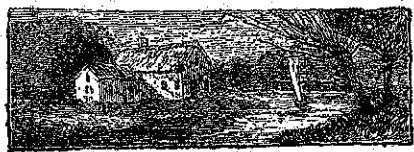
θον εἰς τὴν ὁδὸν, ὁ Γεζιδ ὠχρὸς καὶ τρέμων ἀκόμη εἶπεν εἰς τὸν ἐχθρὸν του:

— Ὁ πατήρ μου μὲ ὠμίλησεν ἐκ τοῦ τάφου. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἐκδικήσις μας πρέπει νὰ σταματᾷ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας μας. Τὸ διήλθες τὸ κατώφλιον τοῦτο· Ἐπὶ τοῦ παρόντος μοὶ εἶσαι ἱερός. Ἄλλὰ φύγε, ἀπομακρύνθητι, νὰ μὴ σε ἐπανάιδω. Νά, πᾶρε αὐτὸ τὸ βαλάντιον· εἶνε γεμάτο χρυσαῖα νομίσματα καὶ θὰ σε βοηθήσουν νὰ φύγῃς. Ἐνθυμήσου μόνον ὅτι δὲν πρέπει νὰ σε συναντήσω ποτέ, μήτε εἰς τὸ πηγάδι, μήτε εἰς τὸ τέμενος, μήτε εἰς τὴν ἀγορὰν, μήτε εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖ δὲν θὰ εἶσαι πλέον ξένος μου, θὰ εἶσαι ἄθλιος φονεὺς καὶ θὰ ἐκδικήσω τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς μου.

Ὁ Γεζιδ ταῦτα λέγων ἀπεμακρύνθη ταχέως, στρεφόμενος ἐνίοτε μὲ ἀπειλητικὰ χειρονομία πρὸς τὸν Ἰβραήμ, ὅστις παρετήρει ἐνεὸς τὸ πρὸς αὐτὸν ῥιφθὲν βαλάντιον.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Γεζιδ φέροντες τὴν κάμηλον τοῦ Ἰβραήμ. Ἐθῆκαν τὸ βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρά του, τὸν ἐδοθήσαν ν' ἀναβῆ εἰς τὴν κάμηλον, ὁ δὲ δυστυχῆς, ἄθλι- ὀφτερος ἀκόμη καὶ περισσότερον ἀηλιπισμένος, συντετριμμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἡρωϊκῆς ἐκεῖνης ἐκδικήσεως, ἀπεμακρύνθη βραδέως, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἔρημον.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΞΕΝΟΣ

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΛΑΞ

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς πυκνοῦ δάσους ἐν ζεῦθος αἰτῶν καὶ ἔκτι- σαν τὴν φωλεάν των ἐπὶ τῆς κορυφῆς μιᾶς παμπαλαίας δρυός. Ἐσυλλογίζοντο δὲ καὶ οἱ δύο πῶς θὰ ἀναθρέψουν τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα ἐμελλε νὰ γεννηθῇ ἡ θήλεια μετ' ὀλίγον, ὅτε εἰς ἀσπάλαξ ἀκούσας τὰ σχέδια αὐτὰ τοὺς ἐσυμβούλευσε ταπεινῶς νὰ ἐκλέξουν ἄλλο μέρος διὰ κατοικίαν, διότι τὸ δένδρον εἶχε σάπιαν ρίζαν καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Ὁ ὑπερήφανος ὁμοῦς αἰετὸς δὲν κατέδεχθη νὰκούσῃ τὴν συμβουλὴν ἐνὸς ἀσπάλακος. Αὐτὸς, ὁ ὁποῖος πετᾷ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ βλέπει τὸν ἥλιον, νὰ περιμένη ὁδηγίαν ἀπὸ ἐν τυφλὸν ζῶον τὸ ὁποῖον κατοικεῖ μέσα εἰς μίαν τρύπαν τῆς γῆς!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγεννήθησαν τὰ μικρά· ὁ δὲ αἰετὸς περιέτρεχε τὰ ὕψη ζη-

τῶν τροφῆν. Ἡμέραν τινα ἔφερε πολ- λὴν τροφὴν εἰς τὰ τέκνα του· ἀλλὰ τί βλέπει; Ἡ μεγάλη δρυὸς ἔπεσε καὶ τὰ τέκνα του καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν χα- μαὶ καὶ ἐξέπνεον.

Ὁ αἰετὸς κλαίει τὴν δυστυχίαν του.

— Σκληρὰ τιμωροῦμαι διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μου· ἀλλὰ ποῖος νὰ φαντα- σθῇ ὅτι ἐν τόσων ταπεινῶν ζῶων ἠδύνατο νὰ μοι συμβουλεύσῃ τόσον ὀρθὸν πρᾶγμα

— Ἄ! ἀποκρίνεται ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ ὁ ἀσπάλαξ. Ἄν μ' ἐπεριφρόνεις ὀλιγο- τερον, θὰ εἰξέυρες ὅτι ἐγὼ ζῶν ὑπὸ κά- τω ἀπὸ τὴν γῆν ἔχω εἰδῶ τὴν κατοικίαν μου καὶ εἶδα ὅτι ἡ ρίζα τοῦ μεγάλου δένδρου εἶχε σαπίσῃ. Ὅσοι εἶνε χαμη- λὰ βλέπουν πράγματα που δὲν τα βλέ- πουν ὅσοι εἶνε ὑψηλά.

Ὅταν μᾶς συμβουλεύουν, δὲν πρέπει νὰ παρατηρῶμεν ἂν ἡ συμβουλὴ μᾶς δι- δεται ἀπὸ ὑψηλὰ ἢ χαμηλὰ· πρέπει νὰ παρατηρῶμεν τί ἀξίζει καὶ ἔχει ποῖος τὴν διδοί.

[Κατὰ τὸν διάσημον ρώσον μυθογράφον ΚΡΙΑΦ]

Η ΓΡΥΝΙΑΡΑ

Καὶ τώρα, κοίτλα, σιωπὴ! Πεινᾷς; Διψᾷς; Νυστάζεις; Ὅχι. Λοιπὸν εἶν' ἐντροπὴ νὰ κλαῖς καὶ νὰ γρυνιάζης.

Κανένας ἔχει καὶ δουλειά, Σαρῶνει. πλέκει, ῥάπτει καὶ ἡ συχὴν ἢ ἀγκαλιὰ κάθε παιδί το βιάπτει.

Γιὰ τοῦτο ἄκου νὰ σε 'πῶ, μὴν τρώγῃσαι γιὰ χάδια. Κι' ἐγὼ τὰ χάδια τ' ἀγαπῶ μὰ πρέπει νάμαι κι' ἄδεια.

Τὸ ξέρεις πῶς εἶν' ἐντολὴ ἀπ' τὸ Θεὸ δοσμένη: Ἄπ' τῆς μαμμᾶς τὴ συμβουλιὰ κανένας νὰ μὴ βγαίνῃ;

Λοιπὸν ἐγὼ ἡ σπλαγχνικὴ μαμμὰ σε συμβουλεύω, νὰ μὴ μου γίνῃσαι κακιὰ Σὰν βλέπεις καὶ δουλεύω.

Σὰν βλέπεις καὶ συνομιλῶ καὶ μ' ἴδῃσαι ἐπισκέψεις μὴ κάμνης τότε σὰν τρελλὸ, μὴ θεὸς νὰ ῥεμπελέψης.

Γιατ' ὅσο καὶ ἂν σ' ἀγαπῶ σοῦ βγάξω τὰ μποτινία, μέσα 'ς τὴν κούνια σὲ σκεπῶ καὶ σοῦ περνᾷ ἡ γρύνια.

G. M. BIZYHNOS [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΤΟ ΕΞΑΦΝΙΚΟ ΛΟΥΤΡΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τι ζέστη αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ; Ὅποιος τύχη νὰ εἶνε ἔξω πρὸς τὸ μεσημέρι δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπιτά- κι του. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡ- λίου πίπτουν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι ὡσὰν λυωμένο μο- λύβι. Ἡ ἀντηλιά τῶν μαρ- μαρίνων κτιρίων βασανίζει τὰ μάτια. Ἄμα ἰδῆ κά- νεις καμμιὰ λωρίδα σκιᾶς κοντὰ εἰς ἓνα τοῖχον τρέ- χει ἐκεῖ μὴν εἶνε ἡ ζέστη ὀλιγώτερη.

Εἰς τὰ σπίτια μέσα εἶνε σκιά· τὰ παράθυρα εἶνε κατάκλειστα· ἀλλὰ δὲν εἶνε δροσιά· ὁ ἰδρὼς τρέχει ἀπὸ τὰ μέτωπα· καὶ ὄλοι συλλογίζονται μὲ πόθο ὀ- λίγη δροσιά κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα ἐνὸς δέν- δρου εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἡ σι- μὴ εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ ὅ- που φυσᾷ ὁ δροσερὸς ὁ μπάτης.

Εἰς τὴν θάλασσα δροσί- ζει κανεὶς καὶ τὸ σῶμά του καὶ ἀφίνει μέσα εἰς τὸ κα- θαρὸ κύμα τὴν ζέστην καὶ τὴν κούρασι καὶ βγαίνει δροσερός.

Τὰ λουτρά ὁμοῦς δὲν γίνονται μόνον εἰς τὴν θά- λασσαν, γίνονται καὶ εἰς τὰ σπίτια· καὶ κάποτε γί- νονται τὴν ὥραν που δὲν πρέπει.

Ὁ Τάσος—μὴ τον βλέπετέ που φορεῖ φουστανακί, εἶνε ἀγόρι—βλέπει κάθε πρωὶ τὸν πατέρα του που κάνει ψυχρολουσία· βλέπει ὅτι βάζει τὸ σφουγγάρι ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του καὶ τὸ νερὸ πίπτει εἰς ὄλον τὸ σῶμά του.

Προχθὲς τὸ μπάνιο, γεμάτο νερὸ, ἦτο εἰς τὸ δωμά- τιον ὅπου κάμνει ὁ πατέρας του τὸ λουτρόν. Ὁ πατέ- ρας του εἶχε πάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἡ μητέρα εἶχε ἐργασίαν.

Ὁ Τάσος εἶχε φορέσῃ τὸ φόρεμά του, ἀλλ' ὁ μι- κρὸς Τοτὸς ἦτο ἀκόμη μὲ τὰ νυκτικά του. Καὶ

καθὼς τον εἶδε νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὁ Τάσος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τι ὠραῖο πρᾶγμα εἶνε ἡ ψυχρολουσία· ἠθέλησε νὰ τὴν δοκιμάσῃ ὁμοῦς ὅχι εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἀλλὰ εἰς τὸν Τοτόν.

Ἐπῆρε τὸ σφουγγάρι καὶ ἐμπρός· μία, δύο, τρεῖς· ἔπερνε νερὸ ἀπὸ τὸ μπάνιο καὶ τὸ ἔστιβε ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι τοῦ Τοτοῦ· ἔκαμε τὸ πουκαμισάκι του μού- σκεμμα· ὁ δυστυχῆς Τοτὸς ἄρχισε νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ ἀναπνέῃ καὶ ἔβαλε τὲς φωνές·

— Μητέρα, θὰ πνιγῶ! Τρομαγμένη ἔτρεξε εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μητέρα· Τὸ ἀστεῖο τοῦ Τάσου τοῦ ἐβγήκε ξυνοῦ. Διὰ νὰ μὴ τον ἐκθέσω, δὲν λέγω τί ἔπαθε· ὅπως δῆποτε ὅταν γίνεται λόγος διὰ ἐξαφνικά λουτρά ἀλλάζει ὀμιλίαν.

